

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. F. Z.**, zast. advokátem Mgr. Václavem Píchou, Sladkovského 51, Jičín, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, věznice Valdice**, náměstí Míru 55, Valdice, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2020 o stížnosti proti rozhodnutí ze dne 17. 12. 2020, čj. VS-226008-5/ČJ-2020-802232-KŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 3. 2022, čj. 30 A 8/2021-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátovi Mgr. Václavu Píchovi **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (stěžovatel) vykonává trest odnětí svobody ve věznici Valdice. Během pohovoru s ředitelem věznice se choval neslušně a byl několikrát napomínán dalšími přítomnými zaměstnanci. Situace vyvrcholila, když stěžovatel řediteli řekl: „*Když jste tak neschopný, tak tady nemůžete dělat ředitele*“, „*Vy tady můžete leda tak víte co...*“ a nakonec vulgární větu „*It's shit in your brain, tomu snad rozumíte*“. Za tyto výroky byl stěžovateli uložen kázeňský trest 10 dní v uzavřeném oddílu. K výši trestu žalovaná věznice uvedla, že se jedná o čtvrtý přestupek v jednom roce, stěžovatel se z předchozích trestů nijak nepoučil a neplní ani stanovený motivační plán v rámci trestu odnětí svobody.

[2] Stěžovatel podal nejprve stížnost proti rozhodnutí. Stížnost se skládala z dalších urážek zaměstnanců věznice, mj. v ní požadoval jejich přezkoušení z anglického jazyka. Žalovaná proto stížnost s obdobným odůvodněním jako prvotní rozhodnutí zamítla.

[3] Žalobu stěžovatele pak zamítl krajský soud. Co se týká tvrzené podjatosti osob rozhodujících ve věci, zde soud uzavřel, že ani jedna z nich rozhodnutí nevydala. K chybějícímu pověření rozhodujícího zaměstnance věznice odkázal soud na nařízení generálního ředitele věznic NGR č. 23/2020, které toto pověření obsahuje. Rozsáhle se pak soud věnoval odůvodnění rozhodnutí žalované a použitým důkazům. Ač je odůvodnění stručné, obsahuje všechny náležitosti, které má obsahovat. K výpovědím přítomných zaměstnanců, které sloužily jako důkaz, krajský soud uvedl, že stěžovatel má pravdu, že jsou sepsány stejně. To žalované vytkl, nicméně vysvětlil, že vzhledem ke krátkému časovému úseku, ve kterém byly sesbírány, a také k jednoduchosti popsané události, je důležité, že všichni svědci vnímali incident podobně. Na odůvodnění rozhodnutí proto neviděl nic nezákonného.

[4] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V něm už namítá pouze nepřezkoumatelnost. Předně je to nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť žalovaná nedostatečně odůvodnila uložení kázeňského trestu. Z rozhodnutí nelze ani poznat, jak žalovaná hodnotila jednotlivé důkazy. Jelikož na závěrech žalované staví i krajský soud, je ze stejného důvodu nepřezkoumatelný i rozsudek krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[5] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] K odůvodnění kázeňských trestů se Ústavní soud vyjádřil tak, že na ně nelze klást stejné nároky, jako na odůvodnění jiných správních rozhodnutí. Do popředí zde vystupuje potřeba flexibility rozhodování. Kázeňské tresty slouží k udržování pořádku a bezpečnosti ve věznicích. To vše při zachování zákazu libovůle (srov. usnesení ze dne 3. 12. 2015, sp. zn. III. ÚS 1480/15 či ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08). Stěžovatel správně uvedl, že existuje rozdíl mezi závazností nálezu a usnesení Ústavního soudu. Článek 89 odst. 2 Ústavy zakládá závaznost toliko *nálezů* Ústavního soudu [srov. např. nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, části 1 b) a c)]. To ovšem neznamená, že citovaná usnesení nemohl krajský soud použít jako argument podpůrného charakteru, zvláště jestliže doposud nenastal případ, ve kterém by Ústavní soud musel v podobné věci rozhodnout nálezem.

[8] Ve stejném duchu navázal i NSS při výkladu zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Ustanovení § 76 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, vylučuje použití správního řádu na řízení o mj. kázeňských trestech. Jelikož ale úprava tohoto zákona není úplná, je nutné použít přiměřeně i základní ustanovení o rozhodnutí ve správním řádu v §§ 68 a 69. Smyslem a účelem rozhodování o kázeňských trestech je rychlost a neformálnost rozhodování, což přispívá k udržení pořádku a bezpečnosti

pokračování

ve věznicích (viz rozsudky NSS ze dne 8. 12. 2021, čj. 4 As 133/2021 - 34, bod 14, či ze dne 31. 3. 2022, čj. 4 As 303/2021 - 35, bod 26). O kázeňských trestech proto lze rozhodovat neformálně, rozhodnutí mohou být stručnější, vždy ale se zachováním alespoň popisu skutku, uvedením právních důvodů rozhodnutí, které zahrnuje i reakci na námitky odsouzeného (rozsudek ze dne 30. 5. 2022, čj. 3 As 307/2020 - 44, bod 15).

[9] *Více neznamená nutně lépe.* Stěžovatel k samotnému záznamu o spáchání kázeňského přestupku nevyjádřil žádné námitky, pouze dodal další přisprostlé fráze. V původním rozhodnutí tak neměla žalovaná žádné námitky a pracovala se skutkovým stavem tak, jak jej popsali svědci. Ve stížnosti pak stěžovatel pouze pokračoval v urážkách a neuvedl žádné věcné námitky. Z odůvodnění rozhodnutí o stížnosti je zřejmé, proč žalovaná rozhodla o trestu umístění do uzavřeného oddílu na dobu 10 dnů. Stěžovatel neplnil motivační program, do kterého byl zařazen, jednalo se o čtvrtý kázeňský přestupek v jednom roce a stěžovatel si z dosavadních trestů zjevně nevzal žádné poučení. Odůvodnění druhu a výše trestu je tedy dostatečné. Stěžovatel má pravdu, že zápisy výpovědí svědků se více méně shodují. Na tuto námitku však již trefně reagoval krajský soud v bodě 56 rozsudku a NSS na něj odkazuje. Jedná se o určitou chybu, kterou soud žalované vytknul. Současně je ale zřejmé, že svědci vnímali přestupek podobně. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované proto NSS shledal nedůvodnou. Ze stejného důvodu nemůže být nepřezkoumatelný ani rozsudek krajského soudu.

[10] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[11] Již krajský soud ustanovil stěžovateli advokáta pro řízení o žalobě. Odměnu za zastupování advokáta též v řízení o kasační stížnosti proto platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměnu advokáta tvoří odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. za jeden úkon právní služby – sepsání kasační stížnosti. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, činí 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. K úkonu je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkovou částku 3 400 Kč vyplatí NSS do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok III).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu